

IZHAJA OB  
ČETRTKIH  
UREDNIŠTVO IN UP  
LJUBLJANA, BREG 10  
POŠT. PREDAL ŠT. 345  
RAČ. POST. HRAN V  
LJUBLJANI ŠT. 15393

POSAMEZNA  
ŠTEV. 2 DIN  
NAROČNINA 1 LETO  
80, % LETA 40, LLE  
TA 20 DIN. V ITALIJU  
NA LETO 40 L. FRAN-  
CUI 60 F. AMERIKI 2 \$

# DRUŽINSKI TEDNIK

ILUSTROVAN TEDNIK ZA POUK IN ZABAVO

III. leta

V Ljubljani, o božiču 1931

Stev. 51/52

# Več ko 2200 nagrad za naročnike „Romana“

med njimi

**Singerjev šivalni stroj, 1 luksusni radio aparat, 3 gramofoni,  
3 jedilni servisi, smučke, sanke, 2 fotoaparata itd. itd.**

(Glej razpis na 3. strani.)

## Rudarjev božič

Misli so pokopališča. Leseni križi strohne, še železo razje rja, le kamen ostane in teži.

\*

Štiri leta je bil že v tujini. Delal in mislil. Delal več. Misli se je že skoraj odvadil. Črni kamen, ki ga je razbijal s krampom, mu jih je vzel. Pa vendar so še nekatere ostale: misli na dom, ki je razpadal, na očeta, ki je le še njega čakal in smrti.

\*

Vsako soboto je bil pričakovan. Njegov najtežji dan. Kakor je obračal denar, ga je bilo premalo. Čeprav je delal po štirinajst ur.

\*

In potem je prišlo, kar je mora priti. Spoznanje. Pisal je očetu:

„...oče, tu ne strpim več. Hudo je, pa ko bi vsaj za sebe delal! Domov se vrnam. Tudi če bom moral garati štiri in dvajset ur na dan... Za božič pride.“

\*

Še tri mesece. Tri mesece, vsak dan po štirinajst ur, za nekaj umazanih papirjev, ki mu ne dado živeti ne umreti.

\*

Dan za dnem. Zjutraj ob šestih v jamo. Že takrat ves umazan. Premogovega prahu ne izmiješ. V kožo se zaje. V meso. Še v dušo.

Opoldne ura počitka. Potem spet na delo. V grobu. Do noči.

\*

Oče čaka. Samoten je dom.

\*

Težke misli misli sin. Tudi de narja ne more poslati očetu. Za vožnjo ga potrebuje. Prosil je pod pore, pa mu je niso dali. Da mu je ni treba, so rekli. Da imajo že tako izgubo.

\*

Ondan je zapravil ravnatelj v igralnici sto tisoč frankov. In nov avto si je kupil. In njegova prijateljica se koplje v mleku.



Srečen par (Marlene Dietrich s svojo hčerkko)

Očetu ni več pisal. Saj mu ne more nič poslati.

\*

Nocoj bo sveti večer. Za starca še več. Kakor bi tudi on čakal si-

na, ki se mu roditi. Le s katerim vla kom bo prišel? Saj mu bo pisal! Ne bo ga pustil v negotovosti. Morda pride danes njegovo pismo.

\*

Do pošte je daleč. Še posebno za starca.

Pošta pride opoldne, zdaj je deset. Čaka.

„Saj boste najprej pogledali, ali mi je pisal sin... Mora pisati. Danes se vrne.“

\*

Pošta.

Gospodična išče, išče. Pa ne najde.

„Nič ni, oče... ni pisal...“

„Ko bi še enkrat pogledali... Morda...“

„Nič ni, oče... ni pisal...“

\*

„I, še malo počakam,“ je dejal starec. Ne more verjeti, da mu sin ne bi bil pisal. Morda še kaj pride.

\*

Čaka.

Vsi so že šli, vsi so že dobili svoje. Le on še ne. Pa mora dobiti. Mora.

V gospodično strmi, ki za oken cem čita dnevnik. Zdaj je pogledala proti njemu.

„Nikar ne čakajte, oče! Nič ni... ni pisal...“

\*

Pa vendar še čaka. Njo gleda, gospodično, kakor da bi mu ona mogla dati sinovo pismo, ki ga ni.

\*

Zdajci se obrne k njemu. In mu pokaze časnik.

„Poglejte! Preberite!“

Glas ji drhti. Starec ne čuje.

„Slabo vidim. Kar vi preberite!“

\*

Včeraj se je zgodila v rudniku velika nesreča. Dve sto jih je zasulo. Dve sto mrtvih. Dvajset Slo vencev...

Starec ne razume. Ne more. Posluša imena, ne razume jih. Ne more.

„Oče, vaš sin ni pisal. Črni ka men ga je vzel.“

\*

Nekje zvone zvonovi za rojstvo Boga.

Napisal Boris Rihteršič

**Prihodnja številka izide spet redno, t. j. za Novo leto!**

# Najskrivnostnejši milijonar sveta

## Sir Basil Zaharov

Vse velike milijonarje domala že poznamo. Čuli smo o Fordu, o Morganu, Rockefellerju, poznamo Rothschild vseh mogočih vej — toda najmanj vemo o največjem in najskrivnostnejšem med njimi: Zaharovu.

Sir Basil Zaharov, o katerem trdijo, da ima Evropo in Ameriko bolj v rokah kakor Rockefeller in Morgan in Rothschild skupaj, ima za seboj uprav pravljično karijero.

Že to je nenavadno, da je Grk. Vsi drugi milijonarji so ali Američani ali Nemci ali Francozi, vsi skupaj pa domala sami židje — Zaharov pa je pravi, pristni Grk.

Rodil se je leta 1854 v Atenah. Orijentalska so njegova usta in njegove ostre, bodeče oči. Ko mu je bilo šele dvanajst let, se je že klastil po Carigradu in prodajal trakove za čevlje. Toda pri njih ni ostal. Poskusil je še celo vrsto drugih poklicev, in pravijo, da se je tudi z vohunstvom ukvarjal. Tako je bil seveda še mlad, še skoraj otrok, in še ni bil polnoleten, ko je fudi že prvč in poslednjič okusil — ječo. To je bilo v Bolgariji.

Ko so ga izpustili, je izbruhnila rusko-turška vojna. V vojnah se da zaslužiti, si je mislil — ne Zaharov — nego veliki angleški tovarnar Vickers, in se je kar osebno pripeljal v Sofijo, da bi kako prodal strelivo eni ali drugi vojujoči se stranki. V hotelu, kjer se je ustavil, je vprašal, ali mu ne bi mogli priskrbeti kakega tolmača. Pošljeno mu nočnega vratarja hotela, ki je slovel po tem, da zna vse orijentalske jezike. In kdo je bil? Zaharov! Takoj je zaslutil, da bi se dalo tu kaj zaslužiti, in ne bodi len, je zagrabil za priložnost in se ponudil angleškemu tovarnarju za prevajalec, dokler ostane v Sofiji. Vickers je bil lahko vesel; ne samo, da mu je Zaharov odtehtal celega človeka, imel je tudi zveze s turškim vojnim ministrstvom, in tako ni bil samo za tolmača, nego tudi za posredovalca med Vickersom in turškim ministrom. Turek in Anglež sta se pogodila in Vickers se je Zaharovu izkazal hvaležnega. Dal mu je lepo nagrado, vrhu tega pa ga je povabil s seboj na Angleško, če bi stopil v njegovo tovarno kot potnik. Zaharov je sprejel. Kupčija mu je vrgla milijon funtov.

Tako je Zaharov zapustil Balkan in se odpravil na Angleško. Kot potnik je imel priliko priti skoraj z vsem svetom v dotik; tako si je širil obzorje in nabiral izkustva. Kjer se mu je ponudila priložnost, da zasluži tudi kaj postrani, se Zaharov ni dolgo pomisljal. Tako pravijo, da je napravil v tisti dobi velike kupčije s pomarančami na Danskem in v Alžirju.

Potlej ga je zamikal Pariz. Tako, da je naslednja tri leta preživel več v pariški metropoli kakor na Angleškem. Hodil je na borzo in kupoval papirje municipijskih in orožnih tvornic.

Ko je nekoč potoval iz Madrida v Pariz, se je seznanil s krasno

mlado damo, ki se je na prvi pogled zaljubila v lepega vitkega Grka z omamnimi očmi. Povabila ga je s seboj na Špansko in mu obljubila, da mu bo pomagala, da si še bolj utrdi svojo pozicijo na finančnem trgu. Ta dama je bila princesa Burbonska, žena vojvode Villafranca.

Ravno takrat se je tovarna njegovega šefa potezala za večje špansko naročilo orožja. Zaharov gre k Vickersu in mu predlaga, naj ga postavi za ravnatelja tovarne, če se mu posreči izposlovati naročilo vsaj enega milijona funtov. Vickers na to pristane. Čez nekaj dni se Zaharov vrne; dosegel je naročilo

čela, je bil ne samo neomejen gospodar in lastnik Vickersovih tovarn, nego sploh vseh večjih zapadnoevropskih tovarn za orožje in municijo. Sodijo, da je Zaharov danes glavni delničar več stotin municipijskih tvornic.

Vojna je njegovo premoženje mnogoterom pomnožila. Kako je njegov vpliv zrasel, si lahko mislimo, ko so pa po vojni naročale pri njem ne samo zmagovalne antantne države, nego tudi več nasledstvenih držav.

Največji del njegovega nepremičnega imetja je naloženo v Franciji. Morda ne veste, da je Sir Za-



„Dve so dinarjev vam dam za psa, ne pare vč.“

„Kaj pi mislite! Ta pes ima kolosalen rodovnik!“

„Tega s kar obdržite! Meni je samo za psa!“

Njegova moč je danes ogromna. Po končani vojni se je zavzel za to, da Francija zasede Poruhre in je to francosko akcijo tudi podprt z denarjem Zakaj? Ker je bil na okupaciji najbolj zainteresiran francoski konsorcij za železo in plavže, či arhiv, ki je danes ogromna. Po končani vojni se je zavzel za to, da Francija zasede Poruhre in je to francosko akcijo tudi podprt z denarjem Zakaj? Ker je bil na okupaciji najbolj zainteresiran francoski konsorcij za železo in plavže, či arhiv, ki je danes ogromna.

Pri tem suhem naštevanju njegovih uspjiv na finančnem polju pa ne smemo prezreti neke epizode, ki počne velikega finančnika kot zasebika v zelo lepi luči. Leta 1925 jenamreč umrl stari knez Villafranc, mož nekdanje Zaharovove zaščnice. Že nekaj mesecev nato se je takrat triinsedemdesetletni Zahrov poročil z vdovo, ki tudi ni hu več v najlepših letih. Toda zakon ni dolgo trajal: že dva meseca pporoki mu je žena umrla.

Zaharovovega premoženja s številkami ako rekoč sploh ni moči izraziti. O bodo lahko presodili še le pozneši rodovi, ki jim bodo na razpolag arhivi, memoarji, izjave itd. sedanjih diplomatov, bančnikov in členarnih mogočnikov. Toda dobri poznavaleci njegovih razmer trdijo, da je vse to, kar se govori in piše o njegovih milijonih, sicer res, vedar predstavlja le majhen drobec njegovega pravega imetja.

Danes je ta najbogatejši človek sveta star 77 let. A še vedno je živ, še vedno aktivен, še vedno skrivosten kakor pred petdesetimi leti.

(Po dr. A. P.)

### , Roman“ pred novim letom

Danes ste dobili v roke DRUŽINSKI TEDNIK „ROMAN“ v novi obliki. Morda Vam je izprememba prišla nekoliko nepričakovana, toda gotovo je, da z njo nismo zmanjšali obsega, nego smo ga celo znatno povečali. Za sedanjo obliko smo se zaradi njenih tehničnih prednosti že davno odločili, toda uvesti je nismo hoteli prej, dokler se ni zaključil roman „Srce v očeh“, tako da bodo tisti cenj. naročniki in bralci, ki list vežajo, imeli „Roman“ do vštete 50. štev. in s tem ves letnik, v isti obliki.

A zakaj nismo počakali do novega leta? Ker so pred vrti prazniki, ko je treba misliti na darove in nagrade. Te prilike nismo smeli zamuditi, da se svojim prijateljem pokažemo v novi, lepsi, živejši obliki, ko stopimo pred nje s pričajočo božično številko.

Obljubili smo Vam za božič večjo in pestrejo številko z izbranim gradivom. Upamo, da smo Vam

ustregli. Če pregledate teh 8 velikih strani, se boste hitro prepričali, da so še dosti zanimivejše, predvsem pa mnogoličnejše od prejšnjih. In videli boste še nekaj drugega: naš razpis božičnih nagrad v vrednosti 50.000 Din. To so najlepši darovi, ki smo Vam jih mogli priznati za praznike. Stalo nas je dosti žrtev, toda trdo verujemo, da nam vi, dragi čitatelji, priznanja za trud ne boste odrekli.

Tretji letnik „Romana“ se zaključi s to številko. V novem letu bo naš list že v naslovu naglasil to, kaj je bil, kaj je in kaj hoče biti: Družinski tednik „Roman“.

Ko Vam izročamo to številko, ki jo boste brali o božiču sedeč pri topeli peči, veseli in zadovoljni, Vas prosimo, da se spomnите „Romana“ in ga toplo priporočite svojim srodnikom in prijateljem. Tako toplo, da jim boste res zbudili zanimalje zanj — tako toplo, kakor se priporoča le dober prijatelj. Mi pa Vam od sreca želimo

### srečne in vesele božične praznike!

dveh milijonov funtov. Tako je postal po protekcijski dame ravnatelj največje angleške smodnišnice.

Kadar se kje začne vojna, je Zaharov vselej prvi na mestu. Tako je na primer s špansko-ameriško vojno zaslužil težke milijone, ki jih je še pomnožil, ko je izbruhnila rusko-japonska vojna. Tudi Buri so mu dali zaslužiti, čeprav le posredno. Njihovi odpolanci so ga namreč prišli vprašati, za kakšno ceno bi jim hotel dobaviti orožje. Toda Zaharov se je obrnil kar na angleško vlogo in se ji ponudil, da bo njej dobavljal orožje za to vojno. Vlada je na njegov predlog pristala in Buri so morali oditi praznih rok nazaj v Južno Afriko.

Angleži so mu izkazali hvalne. Angleški kralj je namreč Zaharova pri tistih iliki povzdignil v plemiški stan. Od tistih dob se imenuje Sir Zaharov.

Višek svoje karijere pa je dosegel v svetovni vojni. Za njegovo naklonjenost so se potezale vse antantne države. Ko se je vojna za-

harov lastnik igralnice v Montu Carlo. Razen tega ima v Franciji cele rudnike, njegove so cele ulice v Parizu, pa tudi v Londonu, neprecenljivi gradovi s starimi umetninami itd.

### Premnogo je bolezni, ki ogrožajo naše zdravje.

Na srečo pa se nekatere izmed njih lahko ozdravijo na zelo enostaven način. Čuje!



- Pri projnu, ledvičnih kamenčkih in pesku pijte inkraj dnevno po eno do tri časne ogrete Radenske vode zdravilnega vreleca.
- Pri kroničnem vnetju ledvic, hipertrofiji prostata, želodčnem in črevesnem katariju, Urethritis, Cystitis, Pyelitis in Fluor album dnevno 3-6 kupic ogrete Radenske vode Krajevrega vreleca.
- Pri katarju krhlja in bronhijskem katarju večkrat dnevno po eno čašo Radenske vode zdravilnega vreleca z vročim mlekom.
- Pri Ikerus, zastajanju v jetrih in pri žolčnih kamenčkih dnevno 3-6 čas Radenske vode s Karlsbadsko soljo.
- Pri Diabetes mellitus, zavpenjenju arterij, golici in Basetovu pija se najbolje redno namesto druge Radenske vode, najmanj pa trikrat dnevno po eno čašo.
- Pri želodčnih in črevesnih ranah dnevno tri čaši prekuhanje in zpet chlajene Radenske vode zdravilnega vreleca.

# Za 50.000 dinarjev nagrad

razdeli Družinski tednik „ROMAN“ svojim naročnikom

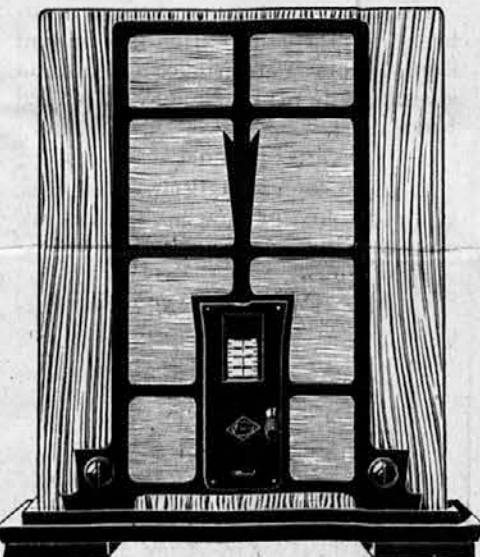
Leto 1931 se nagiblje h koncu, novo leto 1932 je pred vrti. Za novo leto da spodoben človek svojim najbližnjim nagrade — velike ali majhne, kakršne so pač njegove denarne razmere. Tudi DRUŽINSKI TEDNIK „ROMAN“ se hoče pri tej priliki spomniti svojih najbližjih, svojih naročnikov.

DRUŽINSKI TEDNIK „ROMAN“ je v ta namen pripravil dolgo vrsto nagrad, ki jih razdeli med svoje naročnike. Te nagrade so vredne več ko 40.000 Din in predstavljajo vse brez izjemne prekrasne darove, ki so se jih premnogi izmed Vas že dolgo zamen želeli. One bodo lep okras vsaki hiši, vsak dan iznova Vas bodo razveseljevale in Vas vedno spominjale lista, ki se vam je tako priljubil in se ni ustrasil velikih žrtev, samo da Vam napravi veselje.

Kako pride do teh nagrad? In kdo dobri katero?

Pogoji so zelo enostavni in lahki. Naj Vam jih navedemo:

1. Spodaj natisnjeno sliko morate razrezati na posamezne dele, sestavite iz njih sliko v lepo zmiselno celoto, nalepite rešitev na papir, podpišite se z navedbo nafančnega naslova in pošljite v pismu (poština znaša zdaj 150 Din) na uredništvo „Romana“, Ljubljana, Breg 10. Če boste



2. nagrada: „Eumig“ radioaparat, vreden 3.500 Din

sliko pravilno zložili, boste na njej opazili neki napis, ki sliko simbolično označuje. Ta napis Vam bo tudi olajšal reševanje in Vam bo pozneje slušil za kontrolo.

2. Istočasno ko pošljete pravilno rešeno uganko, morate nakazati vsaj Din 40— za polletno naročnino na DRUŽINSKI TEDNIK „ROMAN“, to je do konca junija 1932. Če nimate pri roki položnice, pišite ponjo, da Vam jo takoj pošljemo. Če ste morda za leto 1931 še kaj dolžni zaostale naročnine, morate poprej poravnati tudi to, drugače sploh ne pride do poštev pri razdeljevanju nagrad. Pogoj je, da so Vaši računi z „Romanom“ za leto 1931 popolnoma poravnani, za leto 1932 pa najmanj do konca junija.

3. Kdor je že pred razpisom teh nagrad poravnal naročnino, tako da jo ima plačano najmanj do konca junija 1932, ima seveda tudi pravico do udeležbe pri nagradah, dobro je pa, če pošlje pri tej priliki naročnino še za drugo polletje 1932.

4. Rešitve in naročnina morajo biti v naših rokah najkasneje do 1. februarja 1932. V Vašem lastnem interesu je, da ne odlataš in da takoj, ko ste uganili, pošljete rešitev in naročnino. S tem znatno olajšate evidenco in razbremenite upravo pri sortirjanju odgovorov in položnic.

Pripomnimo, da tudi najboljša rešitev ne pride v poštev vse dotlej, dokler ni nakazana vsaj polletna naročnina (januar-junij 1932) v znesku Din 40—. Ravno tako pa seveda ne more tekmovati za nagrade, kdor pošlje samo denar, rešitve pa ne.

## Kako se prisodijo nagrade.

1. Vsi tekmovalci, ki so izpolnili gornje pogoje, imajo enako pravico do katerekoli nagrade, vendar vsak naročnik samo do ene. Katero kdo dobi, odloči ūreb. Žrebalo se bo v prvi polovici februarja 1932, natančnejsi datum objavimo v eni prihodnjih številk. Žrebanje se bo vršilo pod nadzorstvom oblasti.

2. Edini, ki nimajo pravice do nagrad, tudi če bi sicer izpolnili vse predpisane pogoje, so člani uredništva in uprave „Romana“ ter osobje tiskarn, v kateri se list tiska.

## Kako se nagrade odpošljajo.

Imena nagrajencev se objavijo najkasneje teden dni po končanem žrebanju v „Romanu“, nagrade pa se dostavijo nagrajencem najkasneje štirinajst dni po žrebanju. Poštino, ovojnino in prevoz iz Ljubljane do kraja, kjer nagrajene stanuje, plača nagrajene sam.

## Nagrade

### GLAVNA NAGRADA ŠIVALNI STROJ SINGER — IDEAL VSAKE GOSPODINJE

Šivalni stroj Singer, vrste 66 K 4, je najmodernejsi in najpopolnejši šivalni stroj, kakršnega si želi vsaka gospodinja. Stroj služi za šivanje, vezenje, krpanje in prikrojevanje. Je iz najboljšega materijala in je v okras vsake sobe. Vse evropske postaje z valovno dolžino od 200—2000 m slišite z njim zelo čisto in glasno. Radio aparat, ki zadovolji tudi poslušalce z največjimi zahtevami. Kupljen pri tvrdki Jugošport, Ljubljana, Dalmatinova ulica.

Vrednost Din 5800—

Radio aparat Eumig 132 s 5 žarnicami in vdelanim magnetno-dinamskim zvočnikom. Z njim lahko poslušate postaje na valovih od 200—2000 m. S svojo lično zunanjostjo je v okras vsake sobe. Vse evropske postaje z valovno dolžino od 200—2000 m slišite z njim zelo čisto in glasno. Radio aparat, ki zadovolji tudi poslušalce z največjimi zahtevami. Kupljen pri tvrdki Jugošport, Ljubljana, Dalmatinova ulica.

Vrednost Din 3500—

Gramofon „His Master's Voice“ licno izdelan v obliki kovčega. Njegova občutljiva membrana reproducira godbo in petje z vsemi odtenki, zato je

v veselje najbolj razvajenim poslušalcem gramofonske godbe. Kupljen pri tvrdki Jugošport, Ljubljana, Miklošičeva ul.

Vrednost Din 2400—

Gramofon „Odeon“ v obliki kovčega in najlegantnejši opremi črne barve z zelo občutljivo membrano.

Vrednost Din 1300—

Eleganten gramofon v obliki kovčega modre barve z zelo prijetnim zvokom.

Vrednost Din 1200—

Kompletni 32 delni jedilni servis iz finega porcelana v prvovrstni izdelavi, nabavljen pri tvrdki J. Klein, Ljubljana, Wolfsova ulica.

Vrednost Din 670—

Krasna „Lubin“ kaseta z dozo za puder in dvema stekleničicama parfuma „Lubin“, darilo drogerije „Adrije“, Ljubljana, Šelenburgova ulica.

Vrednost Din 350—



### 3. nagrada: gramofon „His Master's Voice“, vreden 2.400 Din

Dve nagradi: po 1 par kompletnih smučk znamke „Beka“, domačega izdelka iz prvovrstnega jesenovega lesa, temnorjave, dvakrat impregnirane.

skupaj Din 650—

Fotoaparat „Agfa-Box“ 6X9, črne barve, z dobro optiko, v precizni izdelavi.

Vrednost Din 260—

Fotoaparat „Fita“, za navite filme, primeren za v žep, ker zavzema malo prostora.

Vrednost Din 240—

Devetdelni kavni servis iz prvovrstnega materijala, v lični izdelavi.

Vrednost Din 220—

Devetdelni čajni servis enako dobre kvalitete.

Vrednost Din 220—

Sest nagrad: trije ženski in trije moški dežniki, prvovrstni izdelek domače tovarne Vidmar, Ljubljana, Mestni trg, v vrednosti Din 129— do Din 208—. Skupna vrednost Din 1012—



### GLAVNA NAGRADA: ŠIVALNI STROJ Singer za 5.800 Din

Tri nagrade: dvosedne sportne sanke, zelo trpežne, iz jesenovega lesa. Vrednost trikrat po Din 160—.

Skupna vrednost Din 480—

Originalni „Gillette“, brivski aparat s ščetko, milom in zrcalom, posebno pripraven za potovanje.

Vrednost Din 180—

Garnitura za manikiranje v finem etuiju iz usnja, krasno darilo.

Vrednost Din 135—

„Houbigant“ doza s pudrom, šminko in rdečilom za ustnice, najnovješji model.

Vrednost Din 135—

Dve nagradi: po ena Coty-doza s fino parfumiranim pudrom po 78 Din.

Skupna vrednost Din 156—

Štiri nagrade: po ena „Luxol“ šatulja s steklenico kolonjske vode in prijetno dišečim milom v vrednosti Din 45 do 80.

Skupna vrednost Din 250—

Sestdeset nagrad: po en izvod župančeve jubilejne zbirke pesmi „Nasa beseda“, kartonirane v ličnem dvo-barynem ovitku, na finem papirju (knjigarniška cena Din 60—).

Skupna vrednost Din 3600—

100 nagrad: po ena originalna fotografija največjih filmskih umetnikov na „Hochglanz“ - papirju, v velikosti 21 × 26 cm, kakršne se v trgovinah ne dobe, à Din 40—.

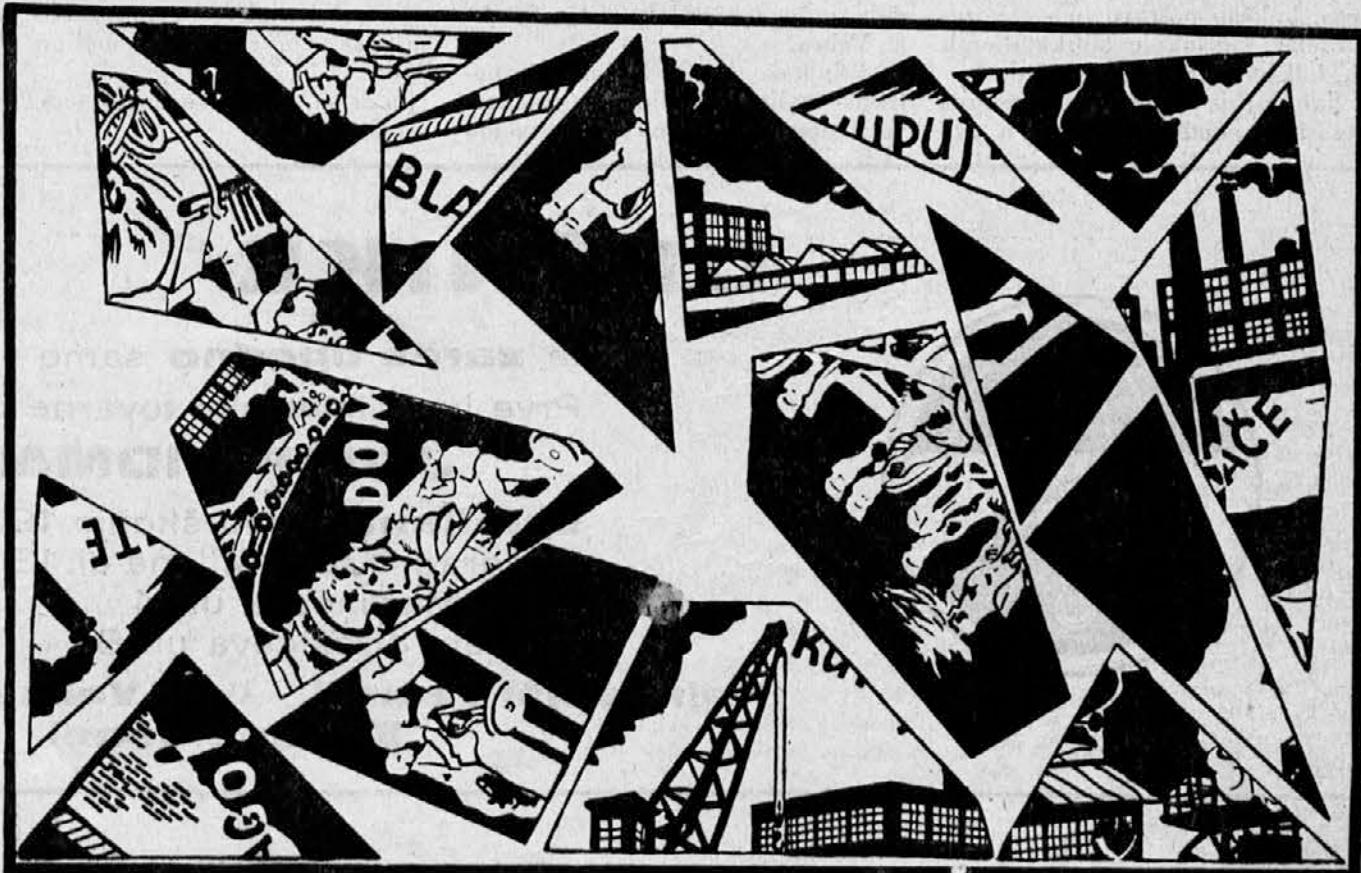
Skupna vrednost Din 4000—

50 nagrad: po ena zbirka 7 različnih filmskih slik na umetniškem kartonu, format 25 × 32 cm v zelenkasti barvi. Vrednost zbirke Din 70—.

Skupna vrednost Din 3500—

Vsi ostali reševalci nagradne zloženke, ki izpolnijo pogoje, pa jim žrebni prisodil nobene gornjih nagrad, dobe po eno filmsko sliko v formatu 25 × 32 cm na umetniškem kartonu, zelenkaste barve, v vrednosti à Din 10—. Skupna vrednost najmanj Din 20.000—

Ostale, v tej številki še ne navedene nagrade objavimo v noveletni številki Družinskega tednika „Romana“.



# Edinstveni poizkusi prof. dr. Vebra

Po glasu poznaš človekov značaj

V ljubljanskem radiu se vrše v zadnjem času izredno zanimivi poizkusi za spoznanje človekovega značaja in njegove zunanjosti po glasu.

Ta eksperimentalna fonetična študija, ki je v znanstvenem svetu doslej edina in prva, se je začela na pobudo našega univerzitetnega profesorja dr. Franca Vebra.

Prof. dr. Veber je izredno ploden znanstvenik. Napisal je v zadnjih letih več knjig, s katerimi je pri nas začel prav za prav ledino orati. Utrdil si je pa tudi že v tuji sloves učenjaka v psihologiji in filozofiji. Letos je prof. dr. Veber tudi dekan filozofske fakultete ljubljanske univerze.

## Dr. Franc Veber o bistvu poizkusov

G. dekan je bil tako prijazen in je našemu uredniku na kratko v poljudni obliki obrazložil bistvo te v znanstvenem svetu naravnost senzacionalne fonetične študije.

Bistvo tega problema, je rekel prof. dr. Veber, je v tem, da utegne biti človeški glas sredstvo za določanje človekovih telesnih in duševnih posebnosti in lastnosti.

Ta problem je zgrajen na podlagi vsakdanjih izkušenj, da se pri presojanju svojega bližnjega zares ravnamo tudi po njegovem glasu. Tako se na primer glas veselega človeka bistveno razlikuje od glasova lastnega ali obupanega.

Za znanstveno preizkušnjo tega problema so potrebeni številni poizkusi. Največ uspeha obetajo taki poizkusi tedaj, če more čim več ljudi presojati o telesnih in duševnih posebnostih kakega človeka, in sicer samo po glasu. In zdaj se, da je radio najbolj primerna naprava za take poizkuse. Zato se ti poizkusi tudi vrše v našem radiu, čigar vodstvo je radevolje dalo svoj studio v ta namen na razpolago.

Poizkusi bodo imeli tri stopnje. Najprej gre za določanje človekove zunanjosti po njegovem glasu. Poslušalcem, ki poslušajo glas določene osebe, se zato stavijo vprašanja, kakšno postavo ima govoreča oseba, kakšna je oblika njenih rok, kakšne barve so lasje itd.

Nato pride določitev človekove čutnosti s pomočjo glasu. Tu gre

za določitev tiste nižje človekove notranjosti, ki je lastna tudi živalskemu svetu. Poslušalci morajo odgovoriti na vprašanja: kako razvit sluh ima oseba, ki govorí; katere jedi ji najbolj teknejo; kako je z njeno lenivostjo in gibnostjo itd.

Naposled pride določanje človekove duhovnosti po glasu. Ta se izraža v značaju, temperamentu, v poklicu ali v kaki drugi kulturni usmerjenosti. V skladu s tem bodo stavljena tudi vprašanja na poslušalce.

## Odgovori naših radio-poslušalcev iz vseh slojev in poklicev

Doslej so se vršili v radiu že trije taki poizkusi. V studiu ljubljanskega radia se zberejo tri ali štiri osebe z dekanom prof. dr. Vebrom. Vsakdo kaj prečita ali pripoveduje iz svojega življenja ali pa tudi kaj lepega zapoje. Poslušalci radia to poslušajo in odgovarjajo nato na vprašanja, ki so jih dobili že prej po pošti. Posebno zabavni so razgovori med poizkusno osebo in g. dekanom pred mikrofonom.

Pismenih odgovorov poslušalcev radia je čedalje več. Odgovori prihajajo od poslušalcev iz vseh slojev in poklicev in so zelo zanimivi. Večinoma zadenejo poslušalci telesne posebnosti poskusnih oseb, kakor barvo las, postavo itd. Poudariti je treba, da so med poslušalci tudi taki, ki se morajo v teh težkih časih trdo boriti za vsakdanji kruh, pa vendar žrtvujejo nekaj svojega dragocenega časa za odgovore pri teh pomembnih poizkusih!

Statistični podatki o prvih treh poizkusih še niso docela zbrani. O njih bomo poročali ob drugi priliki. Znanstveni izsledki, ki se bodo dobili s temi poizkusi, so pa tudi važni za praktično življenje. Tako na primer za določanje poklicnih sposobnosti itd.

Vabimo radio-poslušalce, naj se v čim večjem številu udeleže te zanimive in tudi zabavne eksperimentalne fonetične študije. S tem bodo podprtli požrtvovalno znanstveno delo našega učenjaka filozofa dr. F. Vebra.

Vse kaže, da bodo imeli ti poizkusi tudi za medicinsko znanost velik pomen. Kajti po glasu se dado

## Radio aparati

specijalne radio trgovine

# Jugošport - Ljubljana

Dalmatinova ul. 13

so najprimernejša darila za božič in novo leto

## Zapiski s poti

Kitajec tujcu ne zaupa, Japonec ga prezira, Anglež je ravnodušen, a Nemec ga precenjuje. (Enako je v Jugoslaviji).

\*

Evropski otrok razgraja za deset kitajskih.

\*

Kitajski trgovci prodajajo blago po trojnih cenah: za uboge Kitajce, za bogate Kitajce in za tujce. Vsakikrat so za 25% dražje. Veselim se, da pride spet na Japonsko. Na Japonskem imajo lep običaj, da uporabljajo zobotrebce. Če ima človek slabe zobe, kakor jaz in 50% vseh ljudi, ima predodek glede trebljenja zob. Japonec, Špancem in Italijanom so netrebljeni zobje ravno tako neokusi kakor neumite roke.

Tito.

## Sličice iz Kitaja

Objavljamo izredno zanimive slike nemškega publicista in enega najboljših potopiscev Riharda Katza, ki je napisal že več zelo zanimivih knjig o svojih potovanjih. Pričujoče sličice so izšle v knjigi: „Leskečoči se daljni vzhod“. Knjigo je izdala velika nemška založba Ullstein.

## D. z o. z.

Da, to je Kitajska, in tu imajo najbogatejšo kitajsko d. z o. z. v Šanghaju. Imenuje se „China Merchang“. Ima več sto lepih parnikov skladišča, trgovske hiše, cvetoče obrate, in kljub temu se maje. Če pošlje vlada v Šanghaj izvedenca za knjigovodstvo (zaradi varnosti Evropea) in hoče vedeti, zakaj se prav za prav „China Merchang“ maje —? Strokovnjak pregleduje in pregleduje. Čisti dobiček v obratih je tak in tak, lepo, čisti dobiček brodovja tolikšen, še lepše, čisti dobiček v pristaniščih tolikšen, izvrstno.

„Otroti,“ vdihne strokovnjak, „saj niste pasivni! Saj zaslужite 600.000 taelov na leto.“

Tedaj pokaže boječ kitajski prst na konto „razni mali izdatki“... 800.000 taelov.

Strokovnjak sedi in premišljuje, kako je z raznimi malimi izdatki.

Zdi se, da bo še dolgo sedel in premišljeval...

Kitajcu je sveta njegova rodbina, Američanu njegov bančni konto, Nemcu pa njegova politična stranka. (Pravi Nemec Richard Katz).

## Odkritost

Kitajci so zelo odkritosrčni. Res. V tujski knjigi hotela Tank-Sank opaziš na primer tale lastnoročni vpis:

Mister Lu-Vang-Čeng s priležnico.



„Trapasta pokrajina! še oštarije ni na njej!“

# DEŽNIKE

kupite zares ugodno samo v prodajalnah

Prve jugoslovanske tovarne dežnikov

**JOSIP VIDMAR**

**Ljubljana**, Pred škofijo 19  
Beograd, Kralja Milana ul. 13  
Split, Marulićeva ul. 4  
Zagreb, Jurišićeva ul. 8

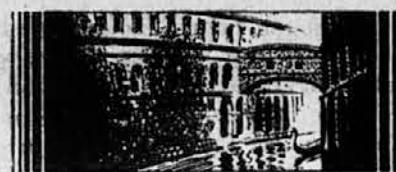
**Najnovejši vzorci!**

**Velikanska izbira!**

**Skrajne cene!**



# MOST VZDIHOV



ZGODOVINSKI ROMAN  
NAPISAL MICHEL ZÉVACO

7. nadaljevanje

## Novim naročnikom pošljemo na zahtevo neskrajšan ponatis dosedanjih 6 nadaljevanj!

Bembo se je ozrl okoli sebe, nato pa je pogledal po najbližjem kanalu. Toda mimo so prihajali ljudje in zato je zavrgel zločinsko misel. Pogledal je doževko in se nasmehnil, kakor češ:

„Saj na vse zadnje niti vredno nil...“

Res! Zdaj je ni več vredno ubiti...

In uboga storka je s pretresljivo vztrajnostjo začela svojo žalostno povest. Bembo ni nikaka vplivna oseba, vsaj ona je tako mislila. Toda bil je Rolandov prijatelj. Klikokrat mu je mladi mož stisnil v roko zlatnik pod pretvezo, da ga nagradi za kakšno balado!... Klikokrat ga je povabil na obed ali večerjo in se veselo zabaval z njim!...

Bembo je napravil nesrečen obraz in si celo obriral dozdevne solze.

In ko je končala, se mu je zdajci pojavil na ustnicah peklenki usmive...

„Čudno se vam zdi, da ni nihče prišel prosi, naj bi ubogega Rolanda izpustili,“ je rekel. „Žalostna je ta stvar, in zato se ne čudim, da vam nihče ni hotel o njej govoriti. Toda če drugi molče, jaz ne maram biti tako nečloveški, da vam ne bi povedal. Smilite se mi, gospa, v srce se mi smilite. In boli me, ko vidim, kako hodite od hiše do hiše in kakor beračica prosjačite usmiljenja, ki ga ne morete več izprositi.“

Lopov je vidno užival v teh poizvedalnih besedah. Silvija je žalostno pobesila glavo. Spomnila se je, kolikšna vročica po maščevanju jo je bila prevzela v prvih urah njene katastrofe. Ko pa je izginil Scalabrino, se je zlomil njen ponos... Usmiljenja prosjačil... O, Bembo je rekel pravo besedo: prosjačila je!... A kaj za to! Prosjačila bo še dalje — dokler se je ne usmilijo in ji ne odpro vrat pekla, kjer umira njen sin!...

„Razumite, gospa: rekel sem usmiljenja, ki ga ne morete več izprositi.“

V Bembovem glasu je bilo toliko mrkega poroga, da je Silvijo groza stresla. Dvignila je glavo in ga pogledala z očmi, ki so bile le še eno samo neskončno plaho vprašanje.

„S tem hočem reči,“ je nadaljeval Bembo, „da ne inkvizitor ne člani Sveta Desetorice ne bi mogli rešiti vašega sina, tudi če bi hoteli.“

„Vem,“ je zajecljala nesrečnica, „zakoni so proti temu... toda...“

„Ne zaradi tega,“ je odgovoril Bembo in odklimal z glavo.

„Zakaj pa potem?“ je zahropla.

„Ni je več svobode za tiste, ki so mrtvi!“ je zamolčko rekel Bembo.

Silvija se je zamajala. Iz njene obraza je izginila vsa kri. Iz prs se ji je izvil strašen vzdih — kakor vzdih živali, ki ji zadrgneš vrat. Ni imela več moči, da bi kriknila, ne zaječala; niti solza se ni pokazala na njenih očeh.

Obrnila se je in odšla v noč, tako malo podobna človeku, s tako ledeno otrpostjo na obrazu, da so se ljudje, ki so jo srečevali, križali v praznovernem strahu in potem pripovedovali, da so videli Smrt.

Od tistega večera je ni nihče več videl hoditi okoli palač ob Velikem kanalu ne na Markovem trgu. Juana edina je vedela, kaj se je zgodilo z njo.

### XI

#### Sovraštvo

Prav je, da nekoliko pojasnimo mrko Bembovo postavo in skušamo dognati, od kod toliko sovraštva v njem. Zakaj je Bembo mrzil Rolanda?... Zakaj je spletel mrežo, ki se je vanjo zadrgnil mladi mož? Kako da si je mogel ta mračni in nepomembni človek, ki ni imel v Benetkah nikakega vpliva, z intrigami spraviti na svojo stran take mogočnike kakršni so bili Foscari in Altieri in Imperija, in vprizoriti revolucijo, da se je iznebil enega samega moža?... Vse to bomo razumeli, če se trenutek pomudimo pri tem nizkotnem človeku.

Ko je Silvija odšla, je Bembo ostal na mestu. In zamišljeno, s sklonjeno glavo in prekrižanimi rokami je govoril sam s seboj:

„Gospod Roland je torej pokopan v ječi. Hvala Bogu, to niso več samo sanje. Njegovega mevžastega očeta je hudič vzel, iztaknili so mu oči. Naj zdaj kaj poskusi! In ta nôra storka, njegova mati! Lepo sem jo potolažil, ha, ha! Zdaj bosta oba dala mir; in Roland je v mojih rokah! Ta teleban Altieri pa mi ga je hotel ubiti v svoji bedasti ljubosumnosti! Dosti dela sem imel, da sem si izprosil njegovo pomiloščenje. Pomiloščenje! Grohot me zgrabi, kadar se tega spomnim. Gospod Roland Candiano, zdaj ste trideset čevljev pod zemljo in izročeni meni na milost in nemilost. In zdaj se bomo mi smeiali in vam vračali z obrestmi, kar ste mi dali užiti trpljenja. Kajti trpel sem, pri hudičevih parkljih! Trpel ko peklenšček, trpel kakor oni prekleti, ki morajo vrhu svojega trpljenja še gledati iz pekla, kako se angeli veseli!... Gospod Roland, kako lepo ste znali reči: Ubogi Bembo! To vas bo še draga stalo! Grd sem!

Vem. In škripati moram z zobmi, kadar se hočem primerjati z vami. Nagnusen sem, oduren, vi pa ste lepi, in za to boste plačali!... Ubogi Bembo! Ubogi Bembo! Le oglejte si, lepe dekllice in zale gospe, le oglejte si to pošast! Ali se vam nič ne gabi?... Ubogi Bembo! Povabili ga bomo na kosilo, da nas bo zabaival! Vrgli mu bomo nekaj zlatnikov! Zakaj mi smo bogati! Mi smo dožev sin! In ljudstvo nas obožuje in patriciji se nas boje!... Vse za mene, za Bemba nič! Le drobtinice naj pobere z moje mize! In potem, kadar ga bom sit, tega Bemba, bom stopil nanj ko na krastačo! Stojte, gospod Roland! Zdaj boste videli tega ubogega Bemba pri delu! In tako mi peklenščkovih rogov, začelo se je dobro! Oče oslepljen in pregnan! Mati napol blažna! Sin v ječi! Boga mi, samega sebe občudujem! Zdaj mi bodo verjeli!... Hudica, ali mar nisem genijalno napravil? Spoštovanje me obhaja pred samim seboj; še vladar sveta lahko postanem, kaj vladar — cerkveni poglavlar, in vsi narodi bodo klečali pred menoj! Nič več ne bom ubogi Bembo! Grd sem, nakazne postave, siromak, brez moči — toda hočem, da me bodo ljudje imeli za lepega, močnega in bogatega! Hočem! Sovraštvo me je rešilo, sovraštvo me bo rešilo! O, sovraštvo, kako sladka beseda! Sovražiti iz vsega srca lepoto, ker si sam grd, sovražiti vse, kar drugi občudujejo, ker tebe prezirajo, sovražiti tiste, ki ljubijo in so ljubljeni, ker tebe nihče ne ljubi! Sovražiti... uživati v občutku, kako se pretaka žolč po tvojem telesu namestu krvi, in udariti brez usmiljenja, brez strahu — o, koliko naslade!... Roland Candiano mi je dal okusiti in spoznati vse strahote poniranja... Ni videl, da je bil moj nasmešek le režaj bolečine. Razkazoval je svojo lepoto, svojo bogokletno srečo pod istim solncem, ki je sijalo na mojo sramoto in moj obup! Toda zdaj se pomeriva, gospod!...“

Bembo se je zlovešče zasmejal in se utrnil v zgoščajočo se noč.

In za njim je ostala groza.

### XII

#### Številka 17

Tri mesece je bil že Roland zaprt v celici številka 17. Vse te tri mesece je bil njegov duh mrtev. Vedel ni niti kje je, ne kaj se mu je zgodilo. Bilo mu je, kakor da sanja. In v tej duhovni praznoti ni imel drugega občutka kakor da ga zebe. In tudi ta občutek se je polagoma izgubljal. Nekega dne je ječar videl, kako drgeta. Zasmilil

se mu je in mu dal odejo. Vselej kadar je Roland legel na svojo kamenito posteljo, se je zavil v to odejo.

V tej blaznosti Roland vsaj duševno ni trpel. Njegovo zdravje je ostalo nedotaknjeno. Z velikim tekom je použil suhi črni kruh, ki so mu ga prinesli vsaka dva dni, in z naslado polokal iz vrča smradljivo vodo. Čas mu je mineval enolično, monotono so tekle ure in dnevi — kakor je tekla voda v kanalu, brez glas, ne ostavlja sledov za seboj.

Tako so minili trije meseci. In potem je nekega dne posvetila v temo njegovih možganov slabotna luč. Roland je bil čudovito krepka natura. Njegov duh je v teh mesecih spal, strašna katastrofa ga ni bila ubila!

Tisti dan je torej Roland sedel na kameniti postelji in žvečil svoj črni kruh.

Nenadoma pa je prestal. Dvignil je roko k čelu in izpljunil grižljaj.

„Kako slab je ta kruh!“ je zamrmral.

Potem je pogledal okoli sebe. Zdajci je sunkoma vstal. Napravil je tri, štiri korake in zavpil:

„Kaj počnem tu?... Kje sem?...“

Toda to je bil samo blisk. Še tisti mah je spet pozabil vse okoli sebe in spet začel mehanično žvečiti črni kruh; ko ga je použil, je zaspal. Povedati moramo, da je v tisti dobi Roland skoraj neprestano spal; tako je tudi pozneje izpričal ječar. Ta ječar, drugače trd in mrk človek, je začutil do tega nesrečneža neko nedoločeno usmiljenje. Zato mu je bil tudi prinesel odejo. Zato mu je tudi časih, kadar je bil dobre volje, prinesel nekoliko manj črn kruh kakor sicer.

Nekaj dni po tistem nenadnem zasvitjanju je stopil ječar nekega jutra v celico številka 17. Vajen globoke teme, ki je vladala v njej, je pogledal po svojem jetniku na kamenito posteljo, kjer je Roland navadno ležal ali sedel. Tisto jutro pa ga ni videl.

Prav takrat sta zbudili njegovo pozornost dve leskečoči se točki, ki sta se svetili iz najitemnejšega kota celice: zazdelo se mu je, da je zaledal oči divje zveri. In potem je iz tega kota vstalo besno renčanje.

„Hudič!“ je izprelelječoči ječarja. „Norec je pobesnel!“

Odskočil je nazaj in zaloputnil vrata za seboj — v istem trenutku, ko se je jetnik s strašnim zaletom zagnal proti njemu.

Roland se je zaletel z glavo v vrata in padel na kamenita tla. Toda takoj je spet vstal, njegove roke so iskale okovov, njegovi noht

so se zasekali vanje in s podešetorjeno silo jih je skušal omajati. Iz grla se mu je trgalo besno rohnenje. Ker se okovi niso podali, je začel obdelavati masivno hrastovino. In ječar je na drugi strani vrat z naježenimi lasmi poslušal tuleč glas, ki ni bilo nič več človeškega v njem:

„Strahopetci! Strahopetci!... Izrabili so mojo nezavest in me zaprli!... O... strahopetci! Strahopetci!...“

Potem so se te besede izgubile v nerazumljivem golčanju, in ječar ni čul več drugega kakor zateglo rjojenje. In potem je tudi to počasi zamrlo.

Videč, da nasproti vratom nič ne opravi, se je Roland hotel zagnati k lini. Toda lina je bila tik pod stropom, in vsi njegovi zaleti so bili zaman. Potlej je začel slepo hoditi po ječi, se zaletaval z glavo v zidovje, si grizel pesti in si trgal prsi z nohtii, in iz grla se mu je hropec lomila le še ena beseda:

„Strašno! To je strašno!... Strašno!“

Zares je bilo strašno!...

Zakaj Roland je zdaj razumel! Razumel je, da je zaprt v najstrašnejši beneški ječi. Razumel je, da je v peku, ki ni iz njega še nihče prišel živ! Razumel je, da se bo njegovo življenje sklenilo v tem grobu! In da je Leonora zanj za zmerom izgubljena! Da ne bo nikoli več videl njenih mehkih, lju bečih oči, ne njenega očarljivega smeha — kakor ne bo nikoli več videl Benetk, ne njihovih kanalov z vitkimi čolni na sinjem morju pod vedrim italijanskim nebom!

To je bilo ono strašno!...

Zakaj Rolandu se je bil vrnil razum!

Ta napad besnosti je trajal kdo ve kako dolgo: morda ves dan, morda še delj!... Roland je naskačoval vse, kar mu je prišlo pod roke: zdaj vrata, zdaj okove, potem spet svojo kamenito posteljo in goli kamen zidovja. In vse je ključovalo njegovim brezumnim napadom.



Naposled se je onemogel zgrudil na tla.

Počasi je ponehal divji utrip njegovega srca, hropenje, ki se mu je trgalo iz grla, ni bilo več tako piskajoče, umiril se je, mogel je spet misliti in razmišljati... nesrečnež!...

In prvo, kar je zaznal, je bila boleča osuplost, ko je pogledal svoje roke. Spomnil se je boja proti sulicam, spomnil se je mōž v jeklenih oklepih. Po njegovem računu se je to utegnilo zgoditi pred nekaj urami, kvečjemu prejšnji večer. Spomnil se je, da se je onesvestil v tistem strašnem trenutku, ko so mu oslepili očeta. In med tem, ko je bil v nezavesti, so ga morali prineseti v to celico. Vse drugo je zanj izginilo... Spomnil se je, da mu je v tistem boju lila kri iz neštetih ran na rokah in lehth, ki so mu jih zasekale ostre konice sulic.

Toda ko je pogledal svoje roke in si jel otipavati rane, je videl, da so zaceljene!...

Kaj se je zgodilo z njim?

Roland se je tako zgrozil, da ga je spomin na vse drugo minil. In zamrmral je:

„Nič več krv! Nič več ran! Kako to?... Kako to?...“

To vprašanje je stopilo predenj v vseh oblikah. In odgovora ni našel! Ni mogel dognati!... Z obema rokama se je zgrabil za lase in zanjul:

„O, še zblaznel bom!...“

Zblaznel!... Ta beseda je odjeknila v njegovih možganih kakor grom.

Vrgel se je na vlažna tla, s silo zatisnil oči in si zamašil ušesa. In polni dve uri je imel v grobni tišini svoje celice sam s seboj enega tistih samogovorov, ki človeški jezik zanj nima besede!

In potem se mu je nenadoma razodel problem v vsej svoji grozoti:

„Ves ta čas je bil blazen!...“

Blazen! Dneve, tedne, morda celo mesece!...

In zdajci so vstale pred njim vse podrobnosti, vsi dokazi za to dolgo spanje njegovega razuma; dolgi lasje, porasla brada, čez mero dolgi nohtje in oglodana obleka...

Blazen!... Ves ta čas je bil blazen!...

Neizrekljiva groza ga je prevzela: blazen je bil... kdo mu jamči, da spet ne postane? Da njegov razum po tem kratkem zasvitjanju ne

bo spet padel za zmerom v temo!... In zato je vse svoje sile obrnil samo v pomiritev kipenja v glavi.

Ko je potem po večurnem titanškem boju s svojim umom vstal, je sedel na svojo kamenito posteljo. Podprl si je glavo z obema rokama, naslonil komolca na kolena, uprl svoje velike oči v temo in jel premišljati. Roland je, da tako rečemo, meril rano svojega srca in naskačoval svoj um, hoteč se preveriti, da trdno stoji.

Takrat je vstopil ječar, oborožen z bodalom. Videč, da jetnik mirno sedi, je zagodrnjal:

„Čudno! Tak se je pomiril!“

Stopil je k njemu, ga nekaj minut z začudenjem opazoval, nato pa ga je poklical:

„He, prijatelj!...“

Roland ni odgovoril. Ni čul ječarja, ni ga videl. Le-ta je naposled z glavo majanje spet šel.

„Ubogi vrag!“ je mrmral. „Napad ga je še bolj potrl. Boljše je, da ostane blazen. Žal bi mi bilo, če bi ga moral ubiti.“

Videti je bilo, da je bil ta ječar filozof in da ni bil slabega sreca.

Po dolgem in bolestnem premišljanju je prišel Roland do dognanja, da ni več blazen in da je njegov razum normalen. V duhu je spet zagledal strahotni prizor, ko je krvnik oslepil njegovega očeta. Vseh podrobnosti se je spominjal, kakor bi se bilo šele pred nekaj urami zgodilo: natanko je videl pred seboj krvnika in pred njim svojega nesrečnega očeta... in potem... njegov strahotni vzkrk, ki mu je bil oledenil kri v žilah... Potem se je spomnil matere.. Gotovo so tudi njo kažnovali in pregnali iz mesta... videl jo je v duhu, kako vsa trudna in ubita kleca po prashnih cestah, jokajoč in proseč ljudi miloščine... Nato so njegove misli zletele k Leonori. Zazeblo ga je, ko je pomislil, da je morda že umrla od žalosti in bolečin... In srce mu je jelo divje razbijati — to bedno srce, cigar sleherni utrip je bil nihaj brezkončnega obupa! O, najrajši bi ga iztrgal iz prs...

Mesec dni je minilo.

In spet so prihajali nad Rolanda napadi besa, ko se je zaganjal v vrata in hotel kakor Samson premakniti zidove. In vselej je te napade spremljalo besno rjojenje, nato pa je celico številka 17 zgrnila mrtvaška tišina.

**Kolinska**  
TVORNICA CIKORIJE



**OKUSNA IN ZDRAVA  
je  
KOLINSKA KAVA!**

Potem je prišla doba, ko Roland po cele dni ni izpregovoril besede.

Nekega dne — bilo je šest mesecov, kar so ga vrgli v ječo — pa se mu je nenadoma nekaj posvetilo in brezumna nada je vstala v njegovem srcu.

Zato ga niso bili postavili pred Svet Desetorce, ker so ga imeli za blaznega!... A če bi svoje ječarje prepričal, da je popolnoma pri pameti! Potem bi ga morali zaslisiati! In ko to store, bo rešen, saj ni ničesar zagrešil, rešen, saj je imel celo v Svetu samem vdane prijatelje kakor Altierija...

Od tistih dob je vselej skušal začeti pogovor z ječarjem, kadar koli je odprl okence, da mu da hrano.

Govoril je ponizno z njim, skušal se je celo delati dobre volje, pripovedoval je take stvari, da se jim je ječar na glas smejal. Na posled mu je spet začel nositi hranino skozi vrata kakor Altierija.



## NOGAVICE

za dame, gospode in deco izdelujemo v lastni tovarni in jih prodajamo po tovarniških cenah v naših detajlnih trgovinah v

Ljubljani, Pred škofijo 19

Beogradu, Kralja Milana ul. 13

Splitu, Marulićeva ul. 4

Zagrebu, Jurišićeva ul. 8

**Prva jugoslovanska tovarna dežnikov in nogavic**

**JOSIP VIDMAR**

# Zgodbice, ki jih življenje piše

## Sprejmem gospodčno za vse...

Dandanes je težko za službe. Posebno za ženske. V časopisih je mnogo služb na razpolago. Toda še več jih službo išče. In če je ponudba večja kot povpraševanje, je vedno huda. Kako hudo je to, kaže tale resnični dogodek, ki se je pripeljal pred par dnevi v Ljubljani:

Neka gospodična, ki je bila več let v nekem podjetju, je nenadoma izgubila službo. Podjetnik je izračunal, da je njegov dobitek za nekaj odstotkov premajhen, pa je ta primanjkljaj kaj hitro odstranil s tem, da je reduciral eno uslužbenko. Jasno, da ni sebe prikrajšal za te odstotke. Taka je vendar praksa velikih in malih kapitalistov.

Ta gospodična je začela iskati nove službe. Z dobro voljo in z velikim upanjem se je tega lotila. Pa je bila hudo razočarana. Stopila je v tri, štiri šefove sobe, povsod pa so jo zavrnili:

„Nemogoče, gospodična. Saj imamo že tako preveč osebja. Sami bomo morali odpustiti nekaj moči, kaj še, da bi sprejemali nove.“

Neki drugi šef ji je odvrnil:

„Gospodična, to je težka zadeva. Koliko jih je, ki se ponujajo zastonj, samo da pridejo v podjetje. Zastonj prakticirati so voljne ne samo take, ki so ravno prišle iz šol in tečajev z oddišnimi izpričevalci, temveč tudi moči z večletno službo in praksom.“

Kljub temu bi ta gospodična lahko dobila službo. Pripravilo se ji je namreč med iskanjem službe tudi tole:

„Gospod šef, glede Vašega vabilo, naj se pridem predstaviti, sem prišla. Kakšen posel bi opravljal?“

Gospod je naštel pisarniška dela in dodal:

„Razen tega bi imeli hrano in stanovanje pri meni. Plačal bi Vam 400 Din na mesec. Zato pa... saj razumete... bi mi morali nadomeščati gospodinjo v vseh stvareh... saj razumete... v vseh!“

„V vseh,“ je zajecljala gospodična. Odšla je, ne da bi bila odzdravila, s srcem polnim gnušobe. In od takrat jo je bilo vsečej stran, kadar je potrkala na kaka šefova vrata. — H. K.

## Starček na zmrzli cesti

Ta zgodba je docela resnična. Žalostna in resnična.

Dežurni stražnik je hodil pod večer kot običajno po svojem rajonu. Saj je vseeno, v katerem delu Ljubljane se je to zgodilo. V neki stranski ulici je zagledal na cesti človeka, ki je ležal nepremično na poledenelem pločniku. Pijanec! Po svoji sveti dolžnosti je stražnik pristopil. Godrnjal je, kajti izkušnje ve, kako težko je spravljati pijance na stražnico.

Toda zmotil se je. Na cesti je ležal neki starček. Nad 80 let mu je bilo. Bil je trezen in ves prezebel. Mraz je pritisnil ta večer. Več stopinj pod ničelo je kazalo. Starček bi bil na cesti

zmrznil, če bi ga stražnik prepustil usodi.

„Kje stanujete?“ je vprašal stražnik ubogega starčka. Starec je povedal naslov svojega sina, ki je obrtnik.

Toda k sinu se starček ni upal. Kaj bo rekel sin, če se vrnem, kaj bo rekla sinaha — to je starčka mučilo, ko ga je stražnik s težavo podpirjal in peljal proti domu. In po vsej pravici so tega bednega starčka mučila ta vprašanja.

„Zakaj ste ga spravili v hišo?“ je vplila sinaha. „Nič ne maram slišati o njem! Kakor ste ga pripeljali, tako ga tudi odpeljite! Kamor hočete, na policijo ali pa v hiralnicu!“

Stražnik pa se ni dal ugnati. In ko sinaha še ni utihnila, ji je zagrozil.

In to je zaledlo.

Ostal je doma v hiši sina, ki je zbežal pred njim, ko ga je zagledal na hišnih vratih, in pri snahi, ki ga je hotela spraviti na policijo ali v hiralnico, ali pa tudi na cesto, kjer je takoj mraz in kjer bi tak starček še obležal in zaspal... za zmeraj. Z mrazom v telesu in srcu.

— n.

## Kritičen položaj naših bratovskih skladnic

(Dopis iz Trbovelj)

Položaj pokojninskega zavarovanja rudarskega in plavžarskega delavstva postaja z dneva v dan težavnejši. Nešteto posredovanj je bilo že izvršenih pri posameznih vladah v zadnjih petih letih. Toda brez uspeha.

Glavni upravni odbor bratovskih skladnic je že pred leti izdal kom-

promisen načrt pravilnika, s katerim bi se vsaj v glavnem uredilo to važno delavsko vprašanje. Ali tudi to se ni uresničilo. Ministrstvo od časa do časa pomaga s tem, da podaljšuje čakalnobo in zvišuje prispevke. Zadnji odlok je prinesel zvišanje prispevkov s 7 na 12% kategoriskske mezd. To znači zvišanje mesečnega prispevka s 70 na 120 Din, od katerega zneska plačata zavarovanec in podjetje vsak polovico.

Toda vse to nič ne pomaga. Vedno zmanjševanje kroga zavarovanec, ki prispevke plačujejo, in pa čedalje večje število upokojencev, ki pokojnino prejemajo, je privedlo pokojninsko

## Siviljsko vajenko

sprejmem v prvovrstni pouk. Pogoje je lastna preskrba stanovanja in hrane. Naslov pove uprava Družinskega Tednika „Roman“.

blagajno tako daleč, da se izdatki še komaj krijejo z dohodki. O kakem nabiranju kapitalne rezerve za bodoče upokojence sploh govora ni. Ker se to stanje trajno poslabšuje, je pričakovati v najkrajšem času velikega znižanja sedanjih pokojnin ali zopetno visoko zvišanje prispevkov. V sedanjih težkih razmerah pa je vneboprijopečeno in drugo. Iz gornjega sledi, da je sanacija pokojninskega zavarovanja, ne da bi se oškodovali prizadeti zavarovani in vpokojenci, nemogoča, razen če priskoči država ali banovina na pomoč.



**Ubleke, plašči, krila, po zelo nizkih cenah! Zahajevajte brezplačni, ilustrirani cenik!**

## Vljudnost

Tramvaj je nabito poln. Stanko mora sedeti svojemu očetu na koleni. Na naslednji postaji pa vstopi mlada zala gospodična. Ko gleda obupno po vozu, kam bi sedla, se ohrabri Stanko in vpraša očeta:

„Oče, ali naj ji ponudim svoje mesto?“

## Čuden zajec

Gost: „Veste, jaz sem velik prijatelj živali. Zato se mi kar upira jesti tole zajčjo pečenko.“

Krčmar: „Kar mirno pojekte — saj je tudi on požrl mojega kanarčka.“

## Avtoriteta

„Mama, kaj pa je pravzaprav avtoriteta?“

„Avtoriteta je toliko kakor ugled ali častitljivost.“

„Ne, ne, mama, avtoriteta mora biti nekaj drugega. Saj si ravno davi rekla papanu: „Ne hodi okoli v spalni srajci, drugače zgubiš avtoriteto.“



## Mugrle pri zoboderu

Mugrle mora k zobnemu zdravniku.

„Zob mora ven!... Zob mora ven!“ kriči Mugrle.

Zdravnik nastavi, potegne... ho — ruk! Zob je zunaj. Mugrle zjavka... ah... uh... fff... izgrgra, izpljune, plača in gre.

Zunaj pa se zasmeje v pest:

„Ali se bo jezik, ko bo videl, da ni pravega zagrabil!“

## Pozna jo

„Možek, zdravnik mi je rekel, da moj jezik ni tak kakor sicer.“

„Seveda — najbrž si ga pri preiskavi držala za zombi!“

## Bistro

„Tvoja naloga, Šimnovec, je zelo dobra,“ pravi učitelj. „Čudno se mi le zdi, da je tako podobna Kurnikovi. Kaj naj si mislim?“

„Da je tudi Kurnikova dobra,“ se odreže Šimnovec.

## Definicija

„Papa, v časopisu sem bral besedo finančni genij. Kaj pa je to?“

„To je človek, ki hitreje služi denar, kakor ga more njegova rodbina izdajati.“

## Najboljše sredstvo

„Gospod doktor,“ vpraša mlada žena zdravnika, „kaj ni res nobenega sredstva, da bi svojega moža odvadila smrčanja?“

„Počakajte, da bo vaš otrok začel dobivati zobe!“

## Užaljena

„Ali sem jaz prvi, ki si ga poljubila?“

„Zakaj? Kaj sem mar tako neodnya?“

## Zagonetno vprašanje

„Ali mi lahko poveš pet zaporednih dni v tednu, da ni v njih nobenega ‚k?‘?“

„Čakaj, da pomislim... Človek božji, to je vendar nemogoče!“

„Kaj še! Evo jih: predvčerajšnjim, včeraj, danes, jutri, pojutrišnjem!“



## Vabilo na naročbo

Tistem c. čitateljem, ki bi se želeli naročiti na Družinski Tednik „Roman“, priporočamo, da se poslužijo spodaj natisnjene naročilnice, ki naj jo izpolnijo, denejo v kuverto in napišejo nanjo naslov: Upravi Družinskega Tednika „Roman“, Ljubljana, Breg 10/II. Na kuverto prilepite znako za 25 par in napišite „Tiskovina“.

## NAROČILNICA

Upravi Družinskega Tednika „Roman“ v Ljubljani.

Z današnjo pošto sem Vam nakazal po poštni hranilnici naročilno za vaš list v znesku Din ..... za četrtek leta, pol leta, vse leto. Naročilno bom plačeval vedno vnaprej in sicer četrtletno po 20 Din, polletno po 40 Din, vseletno 80 Din. Prosim, da mi takoj začnete pošljati Vaš list na spodnji naslov:

Jme in priimek:

poklic:

Kraj:

zadnja pošta:

Naročilnico izpolnite razločno. Nezaželeno prečrtajte.

<sup>1</sup> Če položnice nimate, pišite ponjo!

**JULIJ**

OKVIRJI, SLIKE, OGLEDALA, STEKLO, PORCELAN

**KLEIN**  
LJUBLJANA  
WOLFOVA ULICA ŠT. 4  
Telefon št. 33-80

## Kriza v filmu?

Seveda! Ne v kvantitativnem pogledu, saj filmov kar dežuje; nepregledna je vrsta filmskih komedij s plehko glasbo, plitvimi dialogi in še plitvejšo igro. Filmov je dovolj, le dobroih ni.

Onih, ki bi jim po pravici ali vsaj na pol po pravici lahko dali ta pridek, je tako malo, da bi jih lahko na prste presteli. Med nemškimi „Ariana“ z Bergnerico — le da je nismo videli popolne, morda Pallenberg, ki pa je bil v Ljubljani tako slabo obiskan, da je za naše mesto sramota. Veseloigre, nu, da: „Gospodična tajnica“. Zabavali smo se od sreca, toda kvaliteta je bil prav za prav samo Thimig. Francozi so prinesli prvo vrsto pariško polkomedijo pol drama „Pod pariškimi strehami“, ki pa so jo igrali v Ljubljani skoraj pred prazno dvorano.

In Amerika? Chaplin nam je v „Lučih velemešta“ pokazal, da je še vedno Chaplin, čeprav „Lova za zlatom“ in nebesko lepega „Kida“ ni dosegel. Zmedel ga je govoriti film, ki je vse na glavo postavil, ta „epohalni“ izum, ki je vrgel všet toliko umetnikov.

Pozabiti tudi ne smemo „Maroka“, ki pa bi bil dosti boljši, če bi nam kazali manj Orijenta in več Marlene Dietrichove.

Da se je začel posebno v zadnjem letu film zelo približevati gledališču, sem že zadnjič omenil. Zakaj? Filmske družbe so z naglico, ki je skoraj občudovanja vredna, pobrale gledališke igrače in jim dale glavne vloge.

Vodenosti igre je prav to največ krivo. Igralec je na održ predaleč od občinstva, da bi mu bilo treba igrati z obrazom, in če igra, mora igrati pretirano. Objektiv filmskega aparata, ta najstrožji sodnik, pa vsako pomanjkljivost razgali.

**VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE ŽELI  
VSEM ČITATELJEM FILMSKE  
RUBRIKE NJEN**

UREDNIK

S prihodom gledališča je zgradba filma postala tudi tehnično dramatična, raztrgana. Morda se še spominjate „Ane Christie“. Tam skoraj na meter natanko lahko pokaže, kje je konec posameznih dejanj drame. Prvo dejanje v pivnici, drugo na ladji, tretje v zabavišču, četrto spet na ladji. Ta enoličnost gledalca utruji. Še bolj pa dolgovezni dialogi. Da ni igrala v tem filmu Greta Garbo, bi bil propadel.

Kaj je še dala Amerika? Lubitschevo „Ljubavno parado“. Le škoda, da je Chevalier še vedno preveč pariški. Iz sleherne kretanje se vidi chansonier. Lubitsch bi bil Macdonaldovi lahko dobil boljšega partnerja. Njena igra, predvsem njena pesem sta ga vredni.

\*

Vsako leto prinese v filmski industriji nekaj sporov. Navadno so le reklama. Tako afera s Claro Bow, Dietrichovo, ki jo je tožila Sternbergova žena, da ji je iznevertila moža, tožba med Dreiserjem in Sternbergom itd. Kdor pozna film, mu ne bo težko ugaditi, da je le malo resnega na tem.

Zanimiv pa je drugi spor, pred vsem za one, ki so vsaj malo sledili razvoju filma, zanimiv, ker nam je tudi bližji.

Spor, ki je nastal ob novi predelavi filma „Tragedija pocestnice“.

Asta Nielsen je dolgo molčala in se ni prikazala na plafnu. Letos so se raznesle vesti, da misli nastopiti v govorčni predelavi filma „Tragedija pocestnice“, ki je bila v času nemega filma ena najboljših kreacij te velike igralke, prve resnične filmske igralke. Radovedni smo bili na njeno umetnost, predvsem zato, ker so nemški listi v zadnjem času dosti pisali o sijajnih gledaliških uspehih velike umetnice. Potem so glasovali o njem nastopu utihnilo. Prišel je film in na mestu Asti Nielsen je igrala neznanata igralka Aud Egede Nissen. Občinstvo je protestiralo. Oglasil se je ravnatelj družbe, ki je film izdelala, in povedal, da zato ni angažiral Asti Nielsen, ker je zahtevala previsoko

plačo. Občinstvo se je čudilo. Potem se je oglasila tudi umetnica sama in izjavila, da zato ni igrala, ker se ni mogla sporazumeti zastran umetniškega vodstva filma. Debata se je zavlekla, dokler ni Asti Nielsen umolknila.

Kdor je bral njene izjave, si je ustvaril svojo sodbo. Videl je trhlost, ki vlada danes v filmski industriji. Gospodom, ki vodijo industrijo, ni za kakovost filmov. Umetnost jim je humbug, glavno „bussines“, zasluge. Igralci so jim lutke. Kdor je videl film „Romance“ („Dve ljubezni“) z Greto Garbo, bo to potrdil. Če pojde takoj dalje, si ni težko misliti, kaj bo s filmom.

V Ameriki je bilo pred skoraj desetimi leti podobno. Takrat so se največji filmski igralci poslovili od družb, kjer so igrali in ustanovili svoje podjetje „Združenih umetnikov“ („United Artists“), kjer so sami odločali o svojih filmih. Chaplin, Lilian, Gish, Gloria Swanson, Pickfordova in Fairbanks so v tej družbi pokazali, kaj znajo napraviti sami, brez tujih glav. Ali danes Evropa česa takega ne bi zmogla?

Boris Rihteršič.

## Romanove božične filmske nagrade

Da se „Roman“ zaveda važnosti filma, ki je postal pravo ljudsko zahvališče, je pokazal že takrat, ko je ob lanski preureditvi odmeril skromen kotiček tudi njemu. Da hoče svojim čitateljem tudi nekaj dati, je dokazal, ko je uvedel nagradna filmska vprašanja. Čitatelji so to razumeli in čedalje večji je bil odziv na nagradna filmska vprašanja. Zato je „Roman“ že lani zvišal število nagrad. V toku enega leta je svojim zvestim prijateljem razdelil

**NAD 1000 VELIKIH FILMSKIH SLIK,** ki so okras vsaki sobi, vsaki zbirki fotografij. Razen tega je svojo filmsko rubriko razširil in čitatelj dobi danes v njej celoten pregled dela v svetovni filmski industriji.

Tudi v bodočem bo „Roman“ dajal svojim čitateljem filmska vprašanja z istimi nagradami kakor doslej. Zato upa, da se bodo oni odzvali še v večjem številu. Krasne nagrade so vredne velikega odziva.

Za božič smo se tudi letos odločili za večje število nagrad in sicer bomo to pot razdelili med reševalce 40 velikih in 50 malih slik v tem redu:

1. nagrada: 8 velikih in 12 malih slik,
2. nagrada: 6 velikih in 9 malih slik,
3. nagrada: 4 velike in 6 malih slik,
4. nagrada: 3 velike in 4 male slike,
5. nagrada: 3 velike in 3 male slike,
6. nagrada: 2 veliki in 2 male slike,
- 7.—20. nagrada: po 1 velika in 1 mala slika.

Vprašanja so tako izbrana, da jih bo zlahkoto rešil vsakdo, kdor je pazljivo čital našo filmsko rubriko.

### FILMSKA VPRASHANJA

1. Kdo je režiral film „Tovarištvu“?
2. Kako se imenuje novi film Henny Porten?
3. Kje je rojen Alfonz Fryland?
4. Katera igralka je igrala glavno vlogo v filmu „Kubanska ljubavna pesem“?
5. Kateri so bili glavni filmi Richarda Tauberja?

Rešitve, ki jim mora biti priložen kupon, sprejemamo do Novega leta.

Odgovori na vprašanje v 49. številki so tile: 1. Heinz Rühm, 2. Pri Metru, 3. Turžanskij, 4. Karen Morley, 5. Norma Shearer.

Nagrade so dobili: 5 slik: Vidmar Lucija, Ljubljana, 4 slike: Brezar Erna, Ljubljana, 3 slike: Slavič Romilda, Maribor, 2 slike: Zupanek Josip, Selca, po eno sliko: Tomanič Viktor, Ptuj; Hrastar Tone, Bistrica; Baydek Slavko, Breg; Vrenjak Pavle, Šenčur; Zalokar Marjan, Petkovci in Meze Ljudmila, Ljubljana.



**BUDDHA**  
čajne mešanice  
so najboljše

# Doma, v družini

## Mrzle noge

Joj, mrzle noge! Kdo jih nima? Statistika pravi, da ima mrzle noge vsak tretji človek. Pa bo držalo. Tak človek je velik siromak: mrzle noge ima zjutraj, ko odide z doma, mrzle ima opoldne, mrzle zvečer, ko je treba iti spati. Ne pomagajo ne odeje, ne kurjava, ne tople galoshe čez dan. Ne ogreje si jih, pa si jih ne. In dokler ga zebe v noge, tudi zaspasti ne more. Dostikrat se mu ogrejejo šele proti jutru, ko je že treba vstati — in potem se spet iznova začne mrzli krogotok ...

Mrzle noge utegnejo imeti različne vzroke. Treba je pomisliti, da so noge tisti del telesa, ki je najbolj oddaljen od srca, in zato pride kri najteže do njih. Srce mora biti res zdravo, pa še potem ima dosti dela, da odpošlje dosti krvi v spodnje okončine, in da jih potem spet vsesa nazaj vase. Posebno dosti dela ima srce, kadar človek mnogo stoji ali hodil; takrat srce dostikrat ne more v polni meri izpolniti svoje naloge: posledica so na primer nabrekle žile na nogah.

Seveda pa ti čisto fizikalni razlogi niso edini. Tudi nervozne (živčne) motnje igrajo časih veliko vlogo. Zaradi njih odpovedo žile odvodnice, se skrčijo in zožijo, odvodnice pa oslabi, omagajo. Tako ne morejo dovajati in odvajati dovolj krvi, in posledica je mraz v nogah.

Še nekaj drugega je treba omeniti pri tej priliki, kar se tudi začne pri živeh in neha pri mrzlih nogah. To je potenje nog. Ker smo že pri nogah, se skoraj ne moremoogniti te mučne stvari. Zadeva je tale: človek ima že po naravi tako na podplatih kakor na dlaneh posebno veliko znojnico. Zato je tudi docela normalno, če se na teh krajinah posebno rade izločajo snovi. Normalno je tudi, da nastopi tako izredno potenje v nervozni. Kdo izmed vas še ni čisto nenadoma dobil potnih rok? Nenormalno pa je, če nas znoj na rokah in nogah nadleguje. Tu gre spet za živčne motnje in za motnje krvnega obtoka. In komur se rade noge pote, — ta trditev sloni spet na navadnih fizikalnih zakonih — tistega tudi rado v noge zebe. Pa povejte, ki ste prizadeti, ali je to res ali ne?

(Konec prih.)

**Dame! Zahajevajte posod**

**Eau de Cologne**

**„OLYMPIA“**

Lekarna

Trnkóczy - Ljubljana 33

**TEA IMPORT**

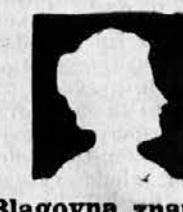
Ljubljana, Večna pot 5

Telefon št. 2626  
Brzojavi Timport

## Ocvrte miši

Potrebščine: 4 dkg surovega mesta, masti, ali margarine, nekoliko soli, dve celi jajci ali rumenjaka, ena jedilna žlica sladkorja, ¼ kg moke, četrt litra mleka, 1 zavojček Dr. Oetker-jevega pecilnega praška.

Priprava: Surovo maslo ali mast se pomeša v skledi; polagoma dodajaj jajci ali rumenjaka, sladkor, sol, moko, mleko in pecilni prašek. Testo se deva po žlicah v vročo mast in ocvre, da postane zlatorumen. Miši potresi še vroče s sladkorjem, ki mu je primešanega nekoliko cimeta ali Dr. Oetker-jevega vanilinovega sladkorja.



Blagovna znamka

## „Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač ni nobena postal znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbula silka, in radi globokega svinčenja pomena le postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ lamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor

Dr. Oetker-jev prašek za pudinge ltd. tako močno razširjeni.

Letno se prodaja mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratek čas na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevole radi slabega kipenja močnikov je izstalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetker-jev šartell, in v otroški sobi si nletec oblišča, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s zadrinim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobne pristni Dr. Oetker-jevi fabrikati, ker se često ponujajo manj vredni posneki.

## Dr. Oetker-jev

vanilinov sladkor

je najboljša začimbna

za mlečne in močnate jedi, pudinge in splošno smetano, kakao in čaj, šarlice, torte in pecivo, laženčni konjaci.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobrim vanilijem.

Ako se pomeša ½ zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in so dosta 1 do 2 laženči žlici te mešanice v skodeli, lico čaja, tedaj se dobne aromatična, okusna pijača.

## Dr. Oetker-jevi recepti

za kuhinjo in hišo

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pravno enostavnih, boljih, finih in začinskih močnatih jedi, šarlice, peciva, torti itd.

Za vsako obitelj so največja važnosti, ker najdejo po njih sestavljeni jedi radi svoje enostavne priprave, avtoma odličnega okusa in vsole lahke prebavljivosti posod in vedno pojavlja so spodini — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začincih izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastonji pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.

**Kupon 51 film**